Це Крістмас, крихітко

Трейсі Андрін

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Олексій Чупа

© Readberry. Усі права застережено.
Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ перший

19 грудня

Ти винна мені Різдво!

Артур Чакрабарті Вотеркресс уп’явся в мене поглядом своїх темно-карих очей, які випромінювали таку лють і обурення, яких годі було сподіватися від хлопця зростом метр сімдесят п’ять і вагою меншою, ніж в однорічного німецького дога. До речі, це лише моя здогадка; насправді я не важила ні Артура, ні німецьких догів, але ви зрозуміли, що я маю на увазі. А його бездоганний британський акцент укупі з краплею слини в лівому кутку рота ставили під сумнів будь-які спроби Артура мене залякати. Сказати щиро, йому взагалі пощастило, що я не розреготалася йому просто в залите рум’янцем обличчя.

Або, можливо, якась частина мене досі не могла усвідомити той сюрреалістичний факт, що він тут. В Оклагомі. У моєму рідному містечку. На подвір’ї готелика бабусі Джо, де, як я тепер знаю, він зі своєю тітонькою проведе канікули.

Прекрасно. Просто, бляха, прекрасно.

І ще одне — Артур слушно казав. Я справді винна йому. Не обов’язково «Різдво» — що б це не означало, — але мушу принаймні перепросити, і не за те, що кинула його після того випадку з бджолою. Я справді перепросила б, якби він не втік, наче розлючений півень.

— Артуре… — примирливо промовила я.

Та він не дав мені нічого сказати.

— Ні! — хлопчина підняв палець.

Вказівний палець. Артур ніколи не опустився б до того, щоб тикати комусь фак. Це для різних недоумків і спортивних фанатів — я колись випадково почула, як він каже це комусь у школі, і була переконана, що для нього це синоніми.

— Ми з тітонькою не опинилися б у пастці на весь наступний тиждень у цьому богом забутому містечку заради так званого американського Різдва, якби не гори твоєї брехні, що привели нас сюди!

Ага, зрозуміло. Тут він теж слушно казав. Я терпіти не могла, коли він справді мав рацію, а не просто так вважав, що, зрештою, траплялося завжди. Але «гори брехні» — це навіть для нього перебір.

Я постукала об свою ногу порожньою пластиковою чашкою. Тільки-но підійшла наповнити насінням годівничку, як до мене причепився Артур, який дочекався, поки закінчиться сніданок, після чого загнав мене в кут.

— Мені справді шко… — знову спробувала я.

— Перепрошуваннями справу не залагодиш, Фінлі Браун.

Ух ти, повне ім’я. Універсальний сигнал про халепу. Чудово. Здається, приязнь, що зародилася між нами десять днів тому, коли ми спільними зусиллями рятували бджолу, випарувалася.

— Що ти хочеш, аби я зробила? — запитала безпомічно та не приховуючи дедалі сильнішого роздратування.

— Я хочу справжнє американське Різдво і хочу, аби ти мені його показала. Ти мені винна це. Ти винна мені й моїй тітці справжнє американське Різдво. Як на вашому брехливому сайті, який ви всім показуєте.

— Це не брехли…

Його очі обурено розширилися, і він тицьнув мені під ніс свій телефон, на екрані якого побачила ідилічне зображення Головної-вулиці-містечка-на-Різдво — наче кадр із кінострічки.

Гаразд, визнаю, це справді кадр із фільму, а не фото. Й оскільки це зображення з’явилося на офіційному сайті міста, то це серйозне порушення протоколу. Хоча нікого з відповідальних осіб це не хвилювало.

Ну гаразд, гаразд. Як колишня стажистка міської ради, у якої досі були всі паролі доступу до вебресурсів, це я завантажила це фото — разом з кількома іншими, що розташувалися в широкому спектрі від «трохи оманливих» до «безсоромно брехливих», — але на свій захист скажу: мені й на гадку не спадало, що хтось утне те, що втнули Артур з його тітонькою: насправді настільки повірить у ці картинки, що прилетить до Оклагоми аж із Коннектикуту у сподіванні пережити різдвяний досвід, який був лиш ілюзією, створеною невгамовною капіталістичною системою задля конвертації відчуття ностальгії у прибуток і створення невиправданих очікувань. Крім того, можна було почитати відгуки на Yelp (а ті аж ніяк не позитивні).

Та я не збиралася вказувати Артуру на його помилки, натомість прикусила губу.

— Ну? — спитав він. — Що скажеш?

Жодного пристойного слова.

— Може, просто повернете гроші?

— Ні. Ми не можемо.

Я зітхнула, випустивши в холодне повітря хмарку пари, після чого роззирнулася — радше для того, щоб уникнути його розгніваного погляду, а не щоб зібратися з думками.

Так, ніби я не знала кожен камінчик у місці, де виросла. Адже містечко не дуже велике — ні за кількістю населення, ні за площею.

А місце, у якому ми зараз стояли, — задній двір готелика Hoyden Inn (радості й гордості бабусі Джо) — я знала краще за будь-яке інше. Дитиною я провела тут незліченну кількість годин: спершу, коли бабуся няньчила мене, поки мама з татом були на роботі, а потім у ролі неофіційної помічниці бабусі Джо, одне із завдань якої я, власне, й виконувала, коли Артур десять хвилин тому зловив мене, щоби поскаржитися на наслідки моїх ненавмисних лиходійств.

Ви, мабуть, запитаєте, як публікація фейкових фотографій на крихітному сайті містечка зі штату Оклагома могла призвести до настільки гучної святкової плутанини? І це добре запитання. Та є одна подробиця, що допоможе пролити світло на цю ситуацію.

Моє рідне містечко називається Крістмас. Саме так — Крістмас, штат Оклагома.

Про походження цієї назви розповім дещо пізніше, але ви, звісно, розумієте, що вона може викликати певні очікування в наших гостей, захват яких після того, як вони сюди приїжджають, неодмінно розвіюється внаслідок зіткнення з дійсністю. Зазвичай це означало, що страшенно роздратовані потенційні клієнти сідали у свої автівки та їхали геть.

Та, наголошую, ці люди приїхали сюди не через студентку, яка сподівалася вразити її нових однокласників своїм затишним містечком, а не занедбаними вітринами й восьмиметровим Сантою, що майже два роки тому залишився без голови після того, як неодноразово ставав мішенню дітей, а потім узагалі постраждав від весняної бурі.

Голову так ніхто і не знайшов, що, кажучи щиро, трохи непокоїло. Здавалося, сховати її десь дуже важко.

Я знову поглянула на Артура.

— То що будемо робити? — спитала.

— Що ж, згідно з вашим брехливим сайтом, у який ти внесла значні зміни, аби всі у школі вирішили, що тут просто якась середньоамериканська різдвяна Шанґрі-Ла…

— Та кажи вже, Артуре.

— …це містечко пропонує відвідувачам численні можливості взяти участь в екскурсіях і подіях на різдвяну тематику. Як-от, — свайпнув він по екрану телефона, — у ліпленні сніговика.

Я нахмурилася і озирнулася на нудний морозний ландшафт, укритий лише мертвою, пожовклою травою.

— Але ж немає снігу.

— Ну то знайди трохи, — знову свайпнув він. — Поїздка на санчатах.

— Сніг так і не з’явився.

— Отже, не треба було про це писати. Смаження каштанів на вогнищі, — ще раз свайпнув Артур.

Господи. Нащо я все це понаписувала? А, ну так… Через ту пісеньку, що заграла на святковій радіостанції, коли я здійснювала в середині листопада всі ці маніпуляції із сайтом. А тепер мені за неповний тиждень доведеться роздобути десь каштани. До речі, що це взагалі таке, ті кляті каштани? Може, щось схоже на ліщину? Цікаво, чи Артур помітить різницю. Хоча, знаючи його, найімовірніше, так.

Можливо, на Amazon щось продається…

Знову свайп.

— Північні олені.

— Північні олені? — нахмурилася.

— Північні олені.

Він показав мені знімок північного оленя, який дивився на мене з-під напису: «Погодуй цукерками справжнього північного оленя!».

О, а це я, здається, пам’ятаю: під час своїх махінацій я, імовірно, надихнулася традиційними різдвяними цукерками, які в народі називають «оленячим драже», хіба що тоді замість червоно-зелених я ласувала помаранчево-жовтими.

Пречудово.

От тільки проблема — північні олені не водяться в Оклагомі, і попри те, що я не дуже багато про них знаю, я майже впевнена, що цукерки вони не їдять. А то я точно про це знала б.

— А! — промовив він, й очі його засяяли. — Ще дещо важливе: прогулянка з чарівними різдвяними вогниками.

Слава богу, хоч щось я зможу реалізувати! Щоправда, не тут, у Крістмасі, а в Чикаші — містечку поряд, де відбувається чудовий фестиваль вогнів і де, так уже сталося, я позичила фотографії, розміщені на сторінці Крістмаса.

— Буде зроблено, — запевнила його я.

Він із сумнівом примружився, але продовжив:

— Також я хочу на вечірку.

— Такого на нашому сайті немає.

— Та я абсолютно переконаний, що в містечку таких розмірів підліткам нічого не залишається, окрім як збиратися разом і споживати алкоголь — особливо під час різдвяних канікул, а в тебе, здається, достатньо навичок комунікації, щоби мати тут бодай одного друга…

— Тобто?

— А отже, ти точно можеш знайти хоча б одну святкову звану вечерю, а я з радістю долучуся. Піду з тобою десертом, так би мовити.

Думка про те, аби привести хлопця, який без жодної іронії каже «святкова звана вечеря», на зустріч до моїх друзів дитинства родом із маленького містечка на рідній Оклагомщині, видалася мені абсолютно непривабливою, але вибору в мене нема. Крім того, якщо достатньо випити, навіть Артур здаватиметься цілком стерпним. Попередній більш-менш вагомий випадок нашого спілкування до Випадку-із-бджолою, стався на гелловінській вечірці, яку влаштувала Бронвін Кемпбелл. Артур приніс пляшку к’янті (ну звісно) і після кількох келихів завів цілком навіть цікаву розмову про імовірність того, що наш Усесвіт — це симуляція, а ми всі — програми, які проживають сценарії на потіху богоподібних суперістот. Після кількох келихів здавалося, що це геть не дурниця.

— Я можу запитати, — сказала я.

Він задоволено кивнув. Свайп! Свайп! Свайп!

— Тут ще багато цікавого. Переглянь іще, й обговоримо пізніше. Але затям, наявність одного з елементів дискусіям не підлягає: сніг. На Різдво мусить бути сніг.

— Артуре, це ми вже з'ясували. Снігу немає, — обвела я широким жестом наш безсніжний краєвид, та це його не переконало.

— Ідеальне американське Різдво неможливе без снігу. Це всім відомо. Зокрема ваш брехливий сайт обіцяє сніг на кожен день різдвяних свят, — показав він екран. — Ось, написано. До того ж мені відомо, що сніг — це одна з речей, по які насамперед приїхала сюди тітка Еша.

— Якщо ви хотіли снігу, то краще вам було залишитися на Різдво в Коннектикуті.

— Ну, а ми не залишилися.

Ні.

— Ти організуєш нам обом, — продовжив Артур, змірявши мене коротким, але уважним поглядом, — кожну із цих різдвяних розваг, зазначених на згаданому сайті, — для посилення ефекту він знову показав мені свій смартфон, — і подбаєш, аби всі вони стали казковими, ідеальними й — найголовніше — незабутніми.

— Це ж чому?

— Бо ти мені винна.

— За бджолу?

— Ні. Але це я теж додам до переліку.

— Здається, ти трохи перебільшуєш.

— Маю всі підстави так реагувати.

Але з раптового дискомфорту, з яким він промовив ці слова, я зрозуміла, що тут сховане ще щось.

Та здаватися я була не готова.

— А якщо не зможу зробити все?

Він був готовий до цього запитання:

— Тоді впродовж усього часу, що ми тут проведемо, я робитиму якнайбільше фото й відео цього чарівного задуп'я, а також записуватиму розмови із твоїми друзями й земляками, після чого привезу всю цю інформацію до Баррінґтону, де подбаю, аби репортаж про мою подорож сюди побачили абсолютно всі, і твій брехливий образ принцеси Середнього Заходу щезне, як роса на сонці. А далі… тобі чудово відомо, що з тобою зроблять усякі бронвінкемпбелли, джозісаттони й решта.

Ага, ще як знаю. У глибині душі мені досі боляче через витівку Бронвін десять днів тому.

Але також я відчувала — десь у глибині душі, — що Артур блефує. До того ж усе це більше не мало значення, адже він іще не знав, що я не збираюся повертатися в Баррінґтон, отож його погрози знищити мою репутацію здавалися геть беззубими.

Утім, почуття провини це не вгамовувало.

Ні, не перед Артуром — на нього мені взагалі байдуже, — а перед його тіткою Ешею, з якою я познайомилася на сніданку. Сталося це якраз тієї миті, коли я вперше побачила тут Артура, від чого ледве не випустила з рук тарілку з млинцями, які я несла за столик пана та пані Яблонських.

Мені тітонька Еша миттю сподобалася, попри її моторошно-незворушний вираз обличчя, через що я так і не зрозуміла, чи моя симпатія взаємна.

Бабуся Джо вже встигла нас познайомити до цього, бо тітонька Еша дізналася, що я — одна з однокласниць її племінника, і висловила бажання побачитися. Вона була благородною і статечною, як і належить міжнародній дипломатці.

Це лякало й захоплювало водночас.

Від думки про те, що її розчарує перебування тут, мені робилося ніяково, зокрема тому, що я знала — бабуся Джо дуже чекала, що на свята в готелик заїдуть такі гості. Вона навіть дійшла до того, що

навчилася готувати бір’яні з курятиною, самосу та кхір, аби їм було комфортно. Для неї завжди було важливо, щоб її гості почувалися як удома, і я не хотіла все зіпсувати.

До того ж після повернення я дізналася про наявність у мене кількох проблем особистого характеру. Перша — поки мене не було, моя найліпша подруга Мія почала зустрічатися з моїм колишнім хлопцем Броді. Друга — несподіване розставання моїх батьків, про яке вони якось забули мені розповісти під час наших щотижневих зідзвонів. Обох цих проблем я воліла б уникати, і «найкраща святкова екскурсія містечком» для Артура могла добряче мене відволікти.

Одне слово, у його нав’язливості для мене було значно більше корисного, ніж просто спроба уникнути його намагань шантажувати мене.

— Окей, — сказала я.

Артур знову примружився, дивлячись на мене:

— Що це означає?

— Ну, Артуре, це термін, який виник у дев’ятнадцятому столітті в Бостоні і став одним із перших слів, що, як ми сьогодні сказали б, завірусилося. Коли редактор…

Його обличчя вкрилося рум’янцем іще сильніше.

— Я чудово розумію значення слова «окей», а також знайомий із його етимологією, вельми вдячний. Мене цікавив конкретний контекст — зараз, у розмові з тобою.

— Ну, окей означає… окей. Я тобі допоможу…

— І тітоньці Еші, якщо вона захоче?

— І твоїй тітоньці Еші, якщо вона захоче побачити, — я зробила пальцями «лапки», — справжнє американське Різдво.

Ця відповідь мала б його задовольнити.

Але де там.

— І ти маєш випромінювати ентузіазм.

— Що?

— Якщо ти просто тягатимеш нас цим богом забутим містом, — широким жестом, яким із таким самим успіхом міг би відганяти мух, він показав на моє рідне містечко, — з вічно невдоволеним виразом обличчя, то це не рахується.

— Мій вираз обличчя не вічно невдоволений!

— Як людина, що може краще бачити твоє обличчя, запевняю тебе: це так.

— Можливо, проблема в тому, хто дивиться? Можливо, щоразу, коли я тебе зустрічаю, у мене псується настрій?

— Будь така ласкава, на час нашого перебування тут, подбай про святковий вираз обличчя.

— Господи, Артуре, тобі що, сімдесят років? — не витримала я.

— Це називається «розмовляти правильно». Принагідно спробуй.

— А ти спробуй не бути мудаком.

Вау, це була жахлива відповідь, й Артур вочевидь теж так вирішив.

— Неможливо, — вишкірився він.

Трошки підтягнувши рукав уже знайомого мені зеленого пуховика, він глянув на годинник — «ролекс», звісно, адже Артур Чакрабарті Вотеркресс посідав найвищі місця в пантеоні людей, які дратують інших, а ще він був огидно багатим, чи принаймні багатими були його батьки, — і знову на мене.

— Отже, зараз, о пів на першу, почався наш перший повний день тут. Ми з тіткою Ешею вечерятимемо в їдальні о шостій. Напередодні ми можемо поспілкуватися і спланувати завтрашній день.

— Я не встигну нічого підготувати до того часу, адже мушу працювати до четвертої. Я — помічниця-менеджерка бабусі Джо з питань обслуговування гостей.

— Назва твоєї посади говорить сама за себе.

— А ти не думав, що назви всіх посад самі за себе говорять?

І він справді задумався над цим. А потім коротко кивнув:

— Справедливо. Але ці подробиці обговоримо сьогодні ввечері.

І пішов, перш ніж я встигла спромогтися на бодай якусь відповідь, що, без сумніву, і входило в його наміри. Ефектна сцена «номер сто один» у виконанні Артура.

Хоча… чиє б нявчало? Хіба я не вчинила з ним так само біля тієї водойми? Щоправда, пафосу було менше.

Я дивилася, як він перетинає маленьке подвір’я готелика, прямуючи до заднього входу, і лиш один звук повнив повітря — рукави пуховика, які терлися об боки Артура. Спину хлопець тримав настільки рівно, наче потрапив в аварію і тепер усі його хребці зрослися в одну лінію, яка не давала йому зігнутися ні на градус.

Зупинившись у задній частині двору, хлопець різко розвернувся і зустрівся зі мною поглядом. Відтак постукав пальцем по екрану телефона, ніби повторюючи свої вимоги, й увійшов до готелика. Двері за ним зачинилися із гучним ляскання̆м, яке луною наповнило пообідню тишу.

Божечки, це Різдво буде жахливим.

• • •

Далі — у повній книжці «Це Крістмас, крихітко».
nashaknyga.com.ua